

Veus de muntanya

Irene Solà guanya el 4t premi Anagrama de novel·la en català amb l'obra 'Canto jo i la muntanya balla', ambientada al Ripollès

---

“És una novel·la coral amb un cert optimisme en contrast amb la crueltat de la muntanya”

Que Irene Solà no s'esperava rebre el premi Anagrama ho demostra el fet que està de viatge per Vietnam i no tornarà fins d'aquí a uns deu dies. La roda de premsa d'ahir es va fer a través d'una accidentada videoconferència des de Hanoi. Accidentada només per problemes tècnics, perquè tot van ser somriures de complicitat.

Canto jo i la muntanya balla ha estat l'obra triada, entre els 30 originals presentats, per endur-se el 4t premi Anagrama de novel·la, dotat amb 6.000 euros i la publicació, que aquest any s'endarrerirà fins al maig i sortirà alhora de la traducció al castellà.

Mita Casacuberta, en representació del jurat –també format per Guillem Gisbert, Imma Monsó, Sergi Pàmies i les editores Isabel Obiols i Silvia Sesé–, va comentar que ja des de la primera frase l'obra la va “xuclar”. “Em va portar a un món estrictament literari, en què l'acció passa en un sol espai, tot i que és un viatge pel temps a través de tot de veus que representen el cosmos”, va comentar.

És una obra “plena de textures, per les diferents veus narratives” i en què hi ha núvols, bolets, persones vives i mortes, fantasmes i la muntanya. La literatura de Solà “recorda la millor Rodoreda, la de La mort i la primavera, i també la millor Víctor Català i el mal anomenat ruralisme”.

Un cop solucionats els problemes de connexió, una radiant Irene Solà va poder corroborar aquestes influències: “Víctor Català és una de les meves autores de capçalera, com la Rodoreda.” No les va llegir per escriure aquesta obra, ja les tenia païdes.

Nascuda el 1990 a Malla, un poblet d'Osona, Irene Solà ha publicat la novel·la Els discs (premi Documenta del 2017 i publicada a L'Altra) i el recull de poemes Bèstia (premi Amadeu Oller 2012 i publicat per Galerada). A més ha participat en diverses antologies poètiques, és llicenciada en belles arts per la UB i té un màster en literatura, cinema i cultura visual per la Universitat de Sussex.

“Canto i la muntanya balla passa en una zona i un paisatge que conec molt bé, entre Camprodon i Prats de Molló, i entre dues morts, la d'un pagès poeta a qui fulmina un llamp i, vint anys després, la del seu fill, en un accident de caça”, explica Solà. Si bé el camp cronològic va més enllà i més ençà d'aquests dos fets.

És una obra que fa servir amb atreviment la tradició per posar-la al servei d'un plantejament literari modern i amb talent. “El títol és un vers d'un poema escrit per un dels personatges, però és un resum del que la novel·la vol mostrar, que el poder de la paraula i de la literatura fa ballar muntanyes”, explica l'autora.

“Segons com ho miris, és una novel·la coral amb un cert optimisme en contrast amb la crueltat de la muntanya”, hi afegeix Solà, que ha estructurat l'obra “des del punt de vista de les veus narratives: bolets, tempestes, gossos, personatges fantàstics i mitològics com les dones d'aigua, les bruixes...” I s'ha permès “experimentar

amb la llengua i altres conceptes”, explica l'autora, que defineix la seva narrativa com a “juganera, lliure, irònica, però també seriosa, profunda i transcendent”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 22-01-2019, Pàgina 35

-El Punt Avui. Nacional 22-01-2019, Pàgina 23

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1539895-veus-de-muntanya.html>